

[Hans Rasmussen.]

ning til at sige: Jeg er mere glad ved at se en Mælkevogn end en Ølvogn køre ind paa en Arbejdsplads. Nu kan Tingets Medlemmer sige til mig: Det er ikke passende af dig at anføre en Udtalelse fra et Kommissionsmøde, du burde være den sidste til at gøre noget saadant. Men Forholdet er her dette, at jeg har en udmærket Undskyldning for min Optræden ved denne Lejlighed deri, at jeg saa sent som i Forgaars spurgte Direktør Svendsen, om jeg maatte have Lov til at bruge hans Ord ved given offentlig Lejlighed, og han svarede mig: Det maa du gerne; for øvrigt har jeg sagt det før, men jeg staar ved det den Dag i Dag, jeg ser hellere en Mælkevogn køre ind paa en Byggeplads end en Ølvogn. Dette er ikke blot Udtryk for denne enkelte Mands Opfattelse, det er et Udtryk for mange andres Bedømmelse af dette Forhold. Det er Udtryk for dette, at flere og flere kommer ind paa det fornuftige og heldige at slukke Tørsten under Arbejdet f. Eks. med en god sund Drik Kærnemælk. Jeg priser enhver Bestræbelse, der gaar ud paa at støtte en Bevægelse i denne Retning.

Vi er naaet et Stykke — et langt Stykke fremad. Vi er bl. a. ogsaa naaet dertil, at Folk fra modstaaende Lejre paa det Omraade, her er Tale om, nu er i Stand til at mødes under samme Tag, er i Stand til at være i Stue sammen; og selv om der maaske til Indledning ved en Forhandling kan fremkomme knubbete Ord, er den Betænkning, der danner Grundlag for det foreliggende Lovforslag, et Vidnesbyrd om, at man alligevel til syvende og sidst kan sætte sig til Rette om Forhandlingsbordet og i Fællesskab finde Udtryk for noget, der er fornuftigt, for noget, der er godt. Jeg hilser saadant med Tilfredshed, og jeg ser ogsaa med Tilfredshed paa, at vi er naaet dertil, at en Restauratør, der passer sin Bedrift, som han bør, anses for lige saa hæderlig en Medborger som enhver anden samvittighedsfuld næringsdrivende. Det er altsammen Udtryk for den nye Tid paa dette Omraade.

Jeg skal i øvrigt afstaa fra videre at gaa ind paa Enkeltheder i Lovforslaget og skal nøjes med at anbefale det, idet jeg dog ønsker at udtrykke min Glæde over, at den højtærede Handelsminister har fremsat for dette høje Ting et saa vel udarbejdet Lovforslag som dette. Hvis nu en og anden, naar de hører disse mine Ord, maatte fristes til at sige: Ja, men det er jo i sin Orden, at du anerkender dette Arbejde, naar det stammer fra en Kommission, hvoraf du

selv har været Medlem, ønsker jeg at sige, at det Forslag, der er udarbejdet i Kommissionen, er kommet til Veje i et Udvalg, hvoraf jeg ikke har været Medlem. Jeg har altsaa Lov til at bruge Udtalelsen om, at Lovforslaget er saa vel udarbejdet, saa smukt formet, at jeg synes, det staar paa Højde med de bedste Lovforslag fra Justitsministeriet — og det vil ikke sige saa ganske lidt.

I samme Forbindelse ønsker jeg at udtale min Taknemmelighed over for Ledelsen i den Kommission, der nu har arbejdet i 4 Aar med dette Spørgsmaal, og som fremdeles skal arbejde med et andet, maaske endnu vanskeligere Spørgsmaal. Jeg anser det for et Held, at den forrige Handelsminister udpegede Departementschef Dalhoff til Formand for denne Kommission. Det var et heldigt Valg, der da fandt Sted, og det var heldigt, at man til Kommissionen og til Udvalget fik knyttet saa udmærket Medhjælp, som Tilfældet var, ved at ansætte Ekspeditionssekretær Skat-Rørdam som Medarbejder. Der er arbejdet godt, jeg anerkender dette gode Arbejde, jeg er taknemmelig derfor. Jeg ønsker Handelsministeren til Lykke med Lovforslaget, saaledes som det foreligger, og paa min Gruppens Vegne anbefaler jeg, ikke blot en meget velvillig Behandling af dette Lovforslag, men ogsaa en hurtig Gennemførelse af det. Jeg ser saaledes paa det, at det ikke er nødvendigt, at man bruger forfærdelig lang Tid til at finde ud af, hvilken Stilling man skal tage til de enkelte Paragraffer. Det skulde glæde mig, om man i indeværende Samling kunde føre Sagen igennem, saaledes at Kommissionen kunde gaa videre i sit Arbejde med de øvrige Opgaver, der er den overdraget.

Hans Conrad Koefoed: Man siger, at alle gode Gange er tre. Her sigter jeg ikke til, at jeg nu staar paa denne Talerstol som Bornholmer Nr. 2 i Dag, for jeg tror, det er udelukket, at en tredje Bornholmer kan vise sig heroppe. Men jeg tænker paa, at vi tidligere har haft to Ædruelighedskommissioner, Kommissionen af 1903 og Kommissionen af 1914, og man kan vel ikke paastaa, at det var Enighed og Samdrægtighed, der i særlig Grad prægede disse to Kommissioner. Saa kommer Kommissionen af 1934 og afgiver en saa godt som enstemmig Betænkning med tilhørende Udkast til det Lovforslag, vi her behandler. Alle gode Gange maa altsaa være tre.

Maaske er der i denne Kommission — der jo fortsætter sit Arbejde — mange